

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JO., SL.**, Čadca, IČO: X., zastúpený advokátom JUDr. JO., Námestie S., X. Čadca, proti žalovanému: **OR., a. s., ME.**, Bratislava, IČO: X., zastúpený advokátskou kanceláriou BO. a spol., s. r. o., Dr. VL., Bratislava, IČO: X., **o zaplatenie 140 392,20 eur istiny s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 24Cb/245/2011, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/156/2013-362 z 30. mája 2014, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/156/2013-362 z 30. mája 2014 a uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 24Cb/245/2011-344 z 12. marca 2013 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava II (ďalej len súd prvého stupňa) uznesením č. k. 24Cb/245/2011-344 z 12. 03. 2013 zastavil konanie a rozhodol, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti uznesenia.

Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že podanou žalobou sa žalobca domáha zaplatenia sumy 140 392,20 eur s príslušenstvom, t. j. úrokom z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 140 392,20 eur od 17. 04. 2010 až do zaplatenia ako náhrady škody a odstúpného titulom zmluvy o obchodnom zastúpení z 27. 03. 2004. Súd prvého stupňa ďalej konštatoval, že žalovaný dňa 05. 12. 2012 navrhol súdu, aby v predmetnej veci uložil žalobcovi povinnosť zložiť preddavok na trovy konania vo výške 7 019,61 eur v lehote nie dlhšej ako 60 dní podľa § 141a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.). Následne súd prvého stupňa uznesením č. k. 24Cb/245/2011-336 z 11. 12. 2012 uložil žalobcovi a žalovanému povinnosť

zložiť preddavok na trovy konania, každému po 7 019,61 eur do 60 dní od doručenia uznesenia. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20. 12. 2012 a vykonateľnosť dňa 18. 02. 2013. Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že žalovaný dňa 15. 01. 2013 zložil na účet súdu platbu v sume 7 019,61 eur, pričom žalobca v súdom určenej lehote do 18. 02. 2013 preddavok na trovy konania v sume 7 019,61 eur nezložil. Uvedenú sumu uhradil žalobca až dňa 20. 02. 2013, t. j. po lehote. Prvostupňový súd poukázal na ust. § 141a ods. 1 O. s. p. s tým, že toto zákonné ustanovenie je v poslednej vete odseku 1 kogentné a nie dispozitívne, a teda súd je povinný konanie zastaviť, ak sú splnené súčasne tri podmienky, a to: 1/ právoplatné uznesenie súdu o uložení povinnosti žalobcovi a žalovanému zložiť preddavok na trovy konania, 2/ nezloženie preddavku na trovy konania v súdom určenej lehote žalobcom a 3/ zloženie preddavku na trovy konania v súdom určenej lehote žalovaným. Keďže boli v predmetnej veci súčasne splnené všetky zákonné podmienky podľa ust. § 141a ods. 1 veta posledná O. s. p., súd prvého stupňa konanie zastavil.

Zároveň uviedol, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti tohto uznesenia v súlade s § 151 ods. 3 O. s. p.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len odvolací súd) na odvolanie žalobcu uznesením č. k. 1Cob/156/2013-362 z 30. 05. 2014 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

V odôvodnení uznesenia odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa pri vydaní napadnutého uznesenia dôsledne vychádzal a správne aplikoval ust. § 141a ods. 1 veta štvrtá O. s. p. upravujúce postup súdu v prípade, ak žalobca preddavok na trovy konania v určenej lehote nezloží a žalovaný, ktorý mal povinnosť zložiť preddavok podľa ust. § 141a ods. 1 veta druhá O. s. p., tento preddavok zložil. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré považoval za vecne správne, pričom na doplnenie dôvodov uviedol, že v danom prípade boli všetky podmienky na uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania súčasne splnené. Dodal, že uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania podľa ust. § 141a ods. 1 O. s. p. nie je vecou úvahy súdu a v prípade splnenia zákonom stanovených podmienok túto povinnosť súd účastníkom konania musí uložiť. Odvolací súd zároveň poukázal na to, že súdom v tejto veci určená lehota 60 dní na zloženie preddavku na trovy konania predstavuje zákonom povolenú maximálnu lehotu podľa ust. § 141a ods. 1

veta prvá O. s. p., ktorá v danom prípade uplynula dňa 18. 02. 2013. Žalobca preddavok zložil po tejto lehote dňa 20. 02. 2013, pričom aj výzvu o oznámenie čísla účtu zaslal súdu až po lehote dňa 19. 02. 2013 (č. l. 341 spisu). K námietke žalobcu, že súd neskúmal zákonnú podmienku vydania rozhodnutia podľa ust. § 141a ods. 1 O. s. p., a to z hľadiska, či u žalobcu nie sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa ust. § 138 O. s. p., odvolací súd uviedol, že zložením preddavku týmto účastníkom konania dňa 20. 02. 2013, hoci aj po lehote, táto námietka stratila svoje opodstatnenie vo vzťahu k splneniu uvedenej podmienky pre uloženie povinnosti zloženia preddavku na trovy konania podľa ust. § 141a ods. 1 O. s. p. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1 a ods. 2 O. s. p.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p., žalovanému však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli a žiadne si ani neuplatňoval.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 15. 07. 2014.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca z dôvodu, že súd svojím postupom odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.), že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Dovolateľ namietal, že súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že v dôsledku právoplatného rozhodnutia o zastavení konania súd nekonal a nerozhodol o jeho práve uplatnenom žalobou. Neboli tak naplnené jeho legitímne očakávania na priznanie práva na odstupné v zmysle Obchodného zákonníka a Smernice Rady č. 86/653/EHS. Pripustil, že ust. § 141a O. s. p. je platnou a účinnou právnou normou, avšak jej aplikácia je v rozpore s jej účelom a ústavnými princípmi. Dovolateľ uviedol, že objektívne právo mu síce umožňuje uplatniť si ho na súde, ale procesné právo tomu vytvára prekážku. Namietal, že odvolací súd síce uviedol, že v konaní boli kumulatívne splnené podmienky na zastavenie konania, avšak neuviedol ktoré. Pravdepodobne považoval za jednu z nich podmienku, že nie sú splnené podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov (§ 141 ods. 1 veta prvá O. s. p.). Ale ani prvostupňový, ani odvolací súd neskúmali, či táto podmienka bola splnená, resp. či sa ňou prvostupňový súd vôbec zaoberal. Odvolací súd preto nedôvodne a právne

nesprávne vychádzal zo skutočnosti, že kumulatívne boli splnené obe podmienky v čase rozhodnutia prvostupňového súdu o uložení povinnosti zložiť preddavok. Ak teda prvostupňový a následne odvolací súd aplikovali právnu normu v ust. § 141a ods. 1 O. s. p. tak, že znemožnili žalobcovi, aby o jeho práve rozhodli, konali v rozpore, s účelom a princípmi občianskoprávných procesných noriem, v rozpore s princípom právnej istoty pri aplikácii právnej normy, v rozpore s princípom spravodlivosti. Toto všetko podľa dovolateľa viedlo k porušeniu základného práva na spravodlivý súdny proces. Uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacím súdom je zrozumiteľné, ale právna aplikácia nesprávna a nespravodlivá. Navrhol, aby dovolací súd zrušil dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a zároveň, aby zrušil všetky ďalšie rozhodnutia, ktoré na toto rozhodnutie nadväzujú a z neho vychádzajú.

K podanému dovolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý nesúhlasil s názorom žalobcu, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom tým, že neboli naplnené jeho legitímne očakávania na priznanie práva na odstupné. Uviedol, že žalobca sa zaoberal meritom veci, pričom napadnuté uznesenie o zastavení konania je výlučne procesným rozhodnutím, vychádzajúcim z procesných podmienok a bolo vydané bez akéhokoľvek prejednávania a dokazovania vo veci samej. Preto podľa žalovaného, akékoľvek polemizovanie nad predmetom sporu vo veci samej nie je relevantným dôvodom pre prípustnosť dovolania. Žalovaný ďalej vo vyjadrení uviedol, že ust. § 141a O. s. p. práve napomáha právnej istote v tom zmysle, že účastníkovi, ktorý bude v konaní úspešný, bude po právoplatnom skončení základného konania zaplatená náhrada trov konania zo strany neúspešného účastníka. Skutočnosť, že žalobca považuje svoj uplatnený nárok za nesporný, nemôže byť dôvodom pre neuplatnenie ustanovenia §141a O. s. p. Žalovaný tiež konštatoval, že žalobca v podstate navrhuje, aby súd upustil od dôslednej aplikácie procesných noriem z dôvodu, že svoj návrh považuje z hmotnoprávneho hľadiska za dôvodný. Žalovaný však takýto právny výklad považoval za irelevantný a porušujúci základné právo na spravodlivý proces. Navrhol, aby dovolací súd rozhodol o neprípustnosti dovolania, resp. aby dovolanie zamietol. zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov dovolacieho konania vo výške 856,14 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho

pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.), skúmal, či podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. (v znení platnom do 31. 12. 2014) je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním žalobcu je napadnuté potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré však nevykazuje znaky uznesení vyššie uvedených, proti ktorým zákon dovolanie pripúšťa. Preto prípustnosť dovolania žalobcu z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

So zreteľom na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania žalobcu smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia

možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (napr. R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení, rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O. s. p. žalobca nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania žalobcu dovolací súd osobitne skúmal, či postupom a rozhodnutím súdov nedošlo k odňatiu možnosti účastníkom konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožnila realizácia tých jeho procesných práv, ktoré sú mu Občianskym súdnym poriadkom priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Podľa ustálenej súdnej praxe sa za odňatie možnosti konať pred súdom považuje aj taký postup, keď súdy zastavia konanie, hoci pre také rozhodnutie neboli splnené zákonné podmienky.

V prejednávanej veci bolo konanie v zmysle ustanovenia § 141a ods. 1 O. s. p. zastavené, preto bolo potrebné posúdiť, či v predmetnej veci existovali dôvody na takýto postup súdu (zastavenie konania), alebo či mal súd v konaní pokračovať.

Podľa § 141a ods. 1 O. s. p. (účinného do 31. 12. 2014) navrhovateľovi, u ktorého nie sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 v celom rozsahu a ktorý uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy prevyšujúcej 400-násobok životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu, súd na návrh odporcu uloží, aby v lehote nie dlhšej ako 60 dní zložil preddavok na trovy konania. Na zloženie preddavku podľa prvej vety vyzve súd súčasne s uložením povinnosti navrhovateľovi v rovnakej lehote aj odporcu. Povinnosť zložiť preddavok na trovy konania nemá účastník, ktorého majetkové pomery ako dlžníka nemožno usporiadať podľa osobitného predpisu o konkurznom konaní. Ak navrhovateľ preddavok na trovy konania v určenej lehote nezloží a odporca, ktorý má povinnosť zložiť preddavok, ho zložil, súd konanie v lehote 15 dní od uplynutia lehoty na zloženie preddavku na trovy konania zastaví.

Z citovaného ustanovenia zavedeného do Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 388/2011 Z. z. účinnom od 01. 01. 2012 vyplýva, že uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania prichádza do úvahy za splnenia nasledovných zákonných podmienok:

- a/ predmetom konania je právo (nárok) na zaplatenie sumy prevyšujúcej 400-násobok životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu, pričom právny titul uplatneného nároku nie je rozhodujúci,
- b/ to navrhol odporca (žalovaný),
- c/ u navrhovateľa (žalobcu) nie sú splnené podmienky pre priznanie oslobodenia od súdneho poplatku v zmysle § 138 O. s. p. v celom rozsahu (čiastočné oslobodenie od súdneho poplatku alebo splnenie podmienok pre čiastočné oslobodenie od súdneho poplatku neodôvodňuje neuloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania).

Ak sú (vyššie uvedené) podmienky splnené súčasne, súd uloží žalobcovi povinnosť zložiť preddavok na trovy konania. Na zloženie preddavku (v rovnakej lehote a výške) súd vyzve zároveň aj odporcu (žalovaného). Výnimka, kedy účastník nie je povinný zložiť preddavok na trovy konania je iba jediný prípad spočívajúci v tom, že jeho majetkové pomery nemožno usporiadať podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Sankcia v podobe zastavenia konania (v zmysle výslovného znenia zákona) sa vzťahuje na prípady, v ktorých navrhovateľ (žalobca) preddavok na trovy konania v určenej lehote nezloží, ale ho zloží odporca (žalovaný), ktorý má súčasne aj povinnosť ho zložiť.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa uznesením č. k. 24Cb/245/2011-336 z 11. 12. 2012 uložil žalobcovi povinnosť zložiť preddavok na trovy konania v sume 7 019,61 eur do 60 dní od doručenia uznesenia na jeho účet a zároveň túto povinnosť uložil aj žalovanému. Rozhodol tak na návrh žalovaného, ktorý bol súdu doručený 07. 12. 2012 (č. l. 334) a po zistení, že u žalobcu sú splnené zákonné podmienky na uloženie takejto povinnosti, keď u žalobcu nezistil predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa ust. § 138 O. s. p. v celom rozsahu a žalobca si podanou žalobou uplatnil právo na zaplatenie sumy 140 392,20 eur (t. j. sumy presahujúcej 400-násobok sumy životného minima). Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 20. 12. 2012. Podľa záznamu o zložení (č. l. 339) žalovaný zložil preddavok na trovy v sume 7 019,61 eur dňa 15. 01. 2013. Žalobca zložil sumu 7 019,61 eur na účet súdu dňa 20. 02. 2013, a preto súd prvého stupňa uznesením z 12. 3. 2013 s poukázaním na ustanovenie § 141a ods. 1 O.s.p. konanie zastavil. V prejednávanej veci nebolo sporné, že žalovaný preddavok na trovy konania v určenej lehote zložil a tento zložil aj žalobca po uplynutí súdom určenej lehoty ale pred rozhodnutím súdu prvého stupňa o zastavení konania.

Účelom, ktorý zákonodarca sledoval zavedením ustanovenia § 141a do Občianskeho súdneho poriadku bolo zabrániť tzv. šikanóznym žalobám v sporoch, v ktorých je uplatňovaná vyššia peňažná suma. V týchto odporca (žalovaný) platí trovy konania (napr. odmenu advokáta) zo sumy, ktorá je voči nemu uplatňovaná s rizikom, že ak bude v bránení práva úspešný, navrhovateľ (žalobca) jeho trovy neuhradí, keďže ešte počas konania podľa vývoja konania napr. postúpi pohľadávku na inú osobu, u ktorej nie je zabezpečená vymožitelnosť tejto pohľadávky. Inštitút preddavku na trovy konania má za cieľ eliminovať tieto šikanózne návrhy v čo najväčšej miere.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného a rešpektovania zmieneného účelu zákona, súd musí pri interpretácii ustanovenia § 141a O. s. p. dbať aj o to, aby bola zachovaná primeraná (proporcionálna) rovnováha medzi uvedenou legitímnou regulačnou funkciou preddavku a právom žalobcu (navrhovateľa) na prístup k súdu. Súd musí prihliadať na rovnováhu medzi poskytnutím materiálnej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania a ochranou plynulého a riadneho výkonu spravodlivosti pred neuváženým, prípadne šikanujúcim výkonom práva. Citované ustanovenie § 141a O. s. p. má zabrániť šikanóznym

žalobám ale na druhej strane nemožno žalobcovi, ktorý uhradil preddavok na trovy konania a prejavil tak záujem pokračovať v konaní, brániť v prístupe k súdu. Tým, že preddavok na trovy konania, výška ktorého nie je zanedbateľná, žalobca zložil pred rozhodnutím súdu prvého stupňa o zastavení konania pre nezaplatenie tohto preddavku, súd prvého stupňa nesprávne prísne formálne aplikoval ustanovenie sledujúce ochranu žalovaného pred prípadnou šikanóznou žalobou a odňal tak možnosť žalobcovi konať pred súdom. Odvolací súd potvrdením rozhodnutia súdu prvého stupňa o zastavení konania uvedenú procesnú vadu konania neodstránil.

Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že žalobca dôvodne namietal, že rozhodnutím odvolacieho, ako aj prvostupňového súdu, ktorým bolo konanie zastavené mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Súd prvého stupňa mal v konaní riadne pokračovať.

Výskyt niektorej z procesných vád uvedených v § 237 O. s. p. je zo zákona vždy dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu, vydanému v konaní postihnutom touto vadou. Zároveň je tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie súdu vždy zrušiť, pretože rozhodnutie, vydané v takomto konaní, nemôže byť považované za správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto na základe vyššie uvedených skutočností podľa § 243b ods. 2 veta prvá, § 243b ods. 3 O. s. p. a § 243b ods. 4 veta za bodkočiarkou, dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj rovnakou vadou konania postihnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 243d ods. 1 veta druhá O. s. p.). V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O. s. p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 30. januára 2015

JUDr. Gabriela Mederová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.